

[סג לז:]

גר דן את חברו - דיני נפשות דאליו דיני ממונות אפילו לכל ישראל
דתקן (פאהדיין דף נב.) הכל כשרים לדון דיני ממונות ואמר: "הכל
לחבריו מאי לחבריו גר: פליק הוא דבעינן מקרב אחיך - אבל על
הגר אפי' חבריו גרם מקרב עליו - דין בכלל מלך דכתיב (משלי כט)
מלך במשפט יעמיד ארץ" א"ס דומה תורה אור

[פסוקים קה:]

דיין למלך שאין לריך כלום יעמידוהו כמלך
ארץ ועוד שימות הרבה כחובים כאן
כל משימות שאתה מסיס לא יהו אלא
מקרב אחיך: בישראל - משמע שיהא
ישראל מכל לדריין: במלמס דרבה
גריסיין חולליין במנעל שומעין לו אין
חולליין בסנדל אין שומעין - ומדקאמר
א"ס יבא אליהו כו' דכל כמה דלא
אחי אליהו ואמר לא חולליין אלא
מנעל לכתחלה לא ובדרב יוסף גרסי'
א"ס יבא אליהו ויאמר אין חולליין
במנעל שומעין לו אין חולליין בסנדל
אין שומעין לו וכל כמה דלא אומר לן
אליהו אין חולליין במנעל חולליין
לכתחלה: ה"ג אמר לו ובי חולליין
במנעל - ולי"ג והתורה אמרה נעלו
ולא מנעלו שאין מנעל כחוב בכל
התורה אלא נעלו כגון של נעלך (שמות
בן) סגל איש נעלו (רות ד) דמשמע
זן סנדל בין מנעל ומנעל לשון
חכמים ונעל לשון תורה והאי דאמר
מנעל לכתחלה אסור לאו מקרא יליף
אלא משום גזירה כדלקמן והאי
דכתיב בארצותיה (דברים לג) ברזל
ונחשת מנעליך לשון מנעול וברית
הוא: משמו - דר"מ: פנחס - גב
המנעל: וארקתא - שרוך נעל (נראשית
יד) מתרגם ארקתא דמסאנא שכולליין
לרועים על על אזניו והוא ליה כשני
נעלים זה על גב זה אבל סנדל אין
קשריין וכפליין לרועים (ה) של אזניו
שהיי קשה הוא ואין הרצועה דוחקתו
אבל בשפת פיו יש כמו קשר לקצר
את פיו: א"ס אפילו דיעבד נמי -
אלא דאמרין חליליהו כשרה ש"מ
גלויי כרעא בעינא ואפילו שני מנעלים
זה על גב זה כי שולפת לתריוויהו
שפיר דמי כדאמר לקמן ב' מנעלים
כו' מהו ועד כאן לא מיבעיא ליה
אלא דקרעתייהו בעיליהו ושלפתייהו
לחתאי אבל שלפתייהו לתריוויהו
שפיר דמי: מרופט - מבוזקע קרוע
מלמעלה דכיון דרכיך אע"ג דקרוע
מייבב ליה אכרעיה אבל סנדל שהוא
קשה אין יכול ליישב על כרגו משנפתח
וליבא למיגור מדי: שיני -
אשטר"ל וטו לחוללו: אע"ג דאיש
בית חומרתא - קשר קשור על שפתיו
ומטמיו שלא ילא מן הרגל אפי' ה
בשעת חליה קשריין ביה מיתנא
כי היכי דיתתי היא ותיקרי והדר
תחלוץ ותהי חליה מעליה: כשימיט
רוב העקב - כגון ששטמה את רוב
העקב מן הסנדל אע"פ שלא חלחלו
כחו הותרה: סותרו לרועים מנעל -
שלא היתרין היא: או ששטמ - הוא
רוב הרגל והיא חלחלו לגמרי:
דמיס - נסמך לשון דמיס בריימב"ר
בלעז: עקב - שליון: כשימיט ליה
כו' - הא דקתי התורה לרועים כו':
שרפסו - חליהו התורה על הסנדל
כשהוא כרוך ברגלו ושרפסו:
מוק

הנהגות הב"ח

(ה) רש"י דיה וארקתא
וכי לרועים על אזניו
סגרי: (ב) רש"י דיה
לשון וכו' הקשה ר"י -
כ"כ סוגת קשייתא ה"ס
דלמא קרא אלא לחליה
גריס דלא כ"כ בלידתו
בקדושה אלא כבודו
קדושה אבל לא כעין
אפי' אמו מישראל חליליה
גריסויין בתום דכבודו:
דף מד שם מנורא כ:

[שנה ג ושי:]

[חוספי' ט"ב וסס איתא
ר' ששון]

גמ' אין זה

[סס וע"ס:]

[עין בערך ערך ארקתא]

[הייט רבי חייא שהיה
אחי אביו ואמו של רב
רשי' טיובין י"ב]

הנהגות הגר"א
[א] גמ' (וכי חולליין)
ח"מ י"ב כ"ה בנחמספתא
אבל לוי סיושלמי ג"כ
לה (ומ"ס והתורה אמרה
נעלו ולא מנעלו ככר
מתקשה ליה וגם בנחמספתא
יתא. ומ"ס א"כ מיהו כו'
חליהו כשרה פיהו והדר
דיעבד דוקא) וכתן
מהו דעל גירסא שלטו
קשה כמה קשייתא וגם
קשה להולמו שיהא מוסך
כתיבא גומר המשע
מדכתי סיושלמי (וע"י
תמ"ו):

גליון הש"ס
רש"י דיה מרופט מבוזקע.
וכן הכי פירושא דארבע
עליה דף כ"ב: רוב:
ד"ס ואע"ג וכו' דלא
מפסלה א"ס חלחלו ביה
הימנית. ע"י חולין כ"ט
דמיס לא למשועי:

או של נכצע ובכחכות פר"ח מרענא שטרף אפומיה אפילו כתוב
נאמנות בשטר נכצע וגובה ונראה לר"י שרובה לומר שכתב לו ליה
למלוה בתוך השטר דמהימן ליה בלא שבועה כל אימת דלאמר
פרענא אפילו פרעו בעד אחד ופוגם אפרע שלא בפניו והאי לריך
שבועה או לא דכתב ליה הכי וכה"ג

מייירי הכא: גר דן את חברו דבר
תורה - פירש בקונט' היינו לדיני
נפשות ואין נראה דכתיבתי בהחלוץ
(לעיל דף מה): **לענין** חליהו עד
שיהא אביו ואמו מישראל - פ' בלחמו
לא כגי עד שיהא גם אביו מישראל
אבל באביו לחוד כגי דהא אפי' לענין
יחוס כהונה כגי באביו מישראל
כדלמריין בעשרה יוחסין (קידושין עג.)
(ב) הקשה ר"י דכפרק נערה בכבודו
(דף מה): אמר גבי נערה המאורסה
כי עשמה נבלה בישראל הדורסה
ולידסה בקדושה ישראלית מעלייתהא
היא ותיקין כיון דהורסה ולידסה
בקדושה ישראלית מעלייתהא היא
א"כ לחליה גריס נמי כיון שהורסה'
ולידסה בקדושה הוא נמי ישראל
מעליה וקריין בכו עליך וא"כ בלאו
מוקרא שמו בישראל נפקא פסול
גר לחליה גריס עד שתהא אמו
מישראל דבעינן מקרב אחיך ולהכי
אית לן למידרש מוקרא שמו בישראל
עד שיהא אביו מישראל ולפי זה לריך
לומר דרב שמואל היתה אמו מישראל
דהא לא אולטרין ברייתא למיפסל
(א) אלא אורו שאמו מישראל: דתנא
היה דאפילו לכתחלה ואידי דתנא
סיפא כו' - הימיה תקשה ליה
סיפא דקתי בסנדל שיש בו עקב
כשר משמע הא לכתחלה לא אלא
ע"כ משום דקתי סיפא א"ס אין בו
עקב פסול נקט רישא כשר וי"ל
דה"מ למימר וליטעמך: **וער**
שולחני הוא תדיר - בירושלמי
גרם שולחני הייתי בעירי ועל
שולחני כו': **וכי** חולליין במנעל -
ולי"ג והתורה אמרה נעלו ולא
מנעלו כמו שפירש בקונטרס וגם
רב יהודאי גלון מחוק מן הספרים
ובתוספתא חיי: **גזירה**
משום מנעל המרופט -
ואם תאמר דתי בסוף
פרק חולין (שבת דף קנ"א: וס) לא
תלא אשה במנעל המרופט ולא
תחלוץ בו ואם חללה חלילה כשרה
וי"ל דהא איתו מרופט כ"כ שלא
יהא ראוי לנעול בו: **ואע"ג**
דאית ביה חומרתא קשריין
ביה מיתנא - בירושלמי
בפרקין גריסין כי"ד הוא עושה
קושרו עד שיהא יכול הלוך בו
מחלוץ רבי תינא בריה דרבי הלל
אומר עובדו כדי שתוכל להחירו באחת
מידיו כי"ד היא עושה מתירתו בימין
ותופסכו בשמאל ושותמט עקב בימין
וגוררתו בשמאל עד שתהא התרה
וחליה בימין עד כאן ירושלמי ומיהו
נגו לקשור היטב בקשר גמור וגם
לריך שתחירו בידה הימנית לפי
הירושלמי ואע"פ שלא מניט שפסל
בשמאל אלא ברגל אבל ביד כשר
לחלוץ אפילו בשמאל ואמרין נמי
לקמן בסוף פירקין (דף קה.) גידמת
חוללת בעיניה משמע דלא מיפסלה
א"ס לא חללה בידה הימנית:
ומי

טז א ב מ"י ס"א ס"ב
סנהדרין בלגה יא
ט"ז ס"ב ח"ט ס"ג
א וט"ז ס"ד י"ד רסס
ס"ט יא:
יז ג מ"י ס"ד מלכות
י"ב ס"ב ס"ג ס
ע"ן כב ט"ז א"ע
ס"ט ס"ט ס"ט
י"ד ס"ט רסס ס"ט יא:
יח ד ה מ"י ס"ג הלכה
י ס"ג ט"ז א"ע
א"ע ס"ט רסס ס"ט טז
וע"ן כ"כ:
יט ו ט"ז א"ע ס"ט ס"ט
י"ט וס"ט ס"ד
חליה ס"ט ס"ט:
כ ו מ"י ס"ג הלכה ז:
כא ח מ"י ס"ג הלכה טו
ט"ז א"ע ס"ט
ג וס"ט ס"ד חליה
ס"ט עג:
כב ח מ"י ס"ג כ"ה כ"ה
ט"ז א"ע ס"ט לז:
כג ו מ"י ס"ג ט"ז א"ע
ס"ט ס"ט לז:
[וע"ס ח"ט סנהדרין לה
ד"ס מדא']
חוספות ישנים
(א) וסס ביד מורי
א"י פסילא דורות
כדפסלנא לכ"כ בת גר:
א"ע דאית ביה חומרתא
ויילי"ט בלע"ז קשריין
ביה מיתנא לרועות וכן
א"ט וט"ז ס"ג חליה
לשום בסנדל של חליה
חלי"ט ורועות נקט
כ"כ ס"ט וט"ז לומר
התורה יומר מדאי שלא
יכרו זו על זו אלא כ"י
לכרו כ"כ ס"ט וט"ז
כ"י ס"ט וט"ז א"ע לומר
ולא יומר: וכן הלכה
א"ע שיהא הפור מעור
ולא ממשע:
ר"ס' חד מקמאי
נפקא: מאן דאמר מנעל
לכתחלה [לא] מ"ס
אליפא משום דה"ל
פנתא מעל וארקתא
מעל דמעל אי הכי
אפילו דיעבד נמי לא
אלא גזרה משום מנעל
מרופט כלומר ממשע
דכ"ה"ג כשר ולא מעל
דמעל והאומחא משמע